

Dissertatio inauguralis medica de pica / [Rüdiger Friedrich Übelgün].

Contributors

Übelgün, Rüdiger Friedrich, 1696-
Universität Erfurt.

Publication/Creation

Erfordiae : Typis Joh. Henrici Groschii, [1719]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/fy4djhh6>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

Q. D. B. V.

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICA,
DE

PICA,

QUAM

AUXILIANTE DIVINO NUMINE,
AMPLISSIMO MEDICORUM ORDINE IN HAC
PERANTIQUA HIERANA INDULGENTE,
SUB PRÆSIDIO

DEI TER OPTIMI MAXIMI
PRO DOCTORIS GRADU,
ET SUMMIS IN MEDICINA HONORIBUS, AC
PRIVILEGIIS IMPETRANDIS,
PUBLICÆ VENTILATIONI SUBMITTET,

AUCTOR

RUDIGERUS FRIDERICUS
ÜBELGÜN,

HATTNEGA - WESTPHALUS.

DIE XIIX. SEPTEMBRIS ANNI MDCCXIX.

IN AUDITORIO MAJORI COLLEGII MAJORIS,
HORIS CONSUVETIS.

ERFORDIÆ,

TYPIS JOH. HENRICI GROSCHII, ACAD. TYPOGR.

25
V I R O
ILLUSTRI, ATQUE GENEROSO,
D O M I N O
R U D I G E R O
D E W E S T H O V E N ,

CONSILIARIO, AC ARCHIATRO ELECTORARI
ALIORUMQUE IMPERII STATUUM
GRAVISSIMO,

DOMINO IN GOY, RELIQUA:

AVO AC PATRONO

OMNI PIETATIS AC OBSERVANTIÆ CULTU
ÆTATEM

DEVENERANDO

D. D. D.

AUCTOR.

VIR ILLUSTRIS, AC GENEROSE,

*Domine, Ave, ac Mæcenas omni honore
pariter atque amore æternum suspi-
cende.*

Uotiescunque, Ave Veneran-
de, Tuorum beneficiorum
in me collatorum memori-
am gratiâ mente recolo ; to-
ties nequeo temperare mihi,
quin in ruborem totus suf-
fundar : à teneris enim, quod græci dicunt, un-
guiculis, tot in me extare voluisti beneficentiæ
Tuæ monumenta, ut quicquid dixero minus
sit. Sicco pede prætereo complura, notatu ta-
men dignissima, id in præsentî tantummodo
commemorans, quod me vix ex ephebis exce-
dentem in Domum Tuam recipere, ac ibi salu-
berrimis Tuis monitis non indies solum, sed

quâvis fere horâ imbuere haud dedignatus sis. Revera summâ lætitiâ adhuc perfundor, quoties mentem subeunt tot Sacra, tot Philologica juxta atque Philosophica, tot Medica toties per tot annorum decursum affectu plusquam paterno propinata. Tantum vero abfuit, ut favoris illius exoptatissimi jacturam fecerim iter ad Academias parans, ut potius ausim dicere illum eâ tempestate majora incrementa cepisse. Testis est omni major exceptione litterarum non contemnendus numerus, quas ad me sæpenumero dare haud gravatus es, urgente quantumvis negotiorum undique affluentium mole: iis vero tot rerum chymicarum æque atque Medicarum me participem esse voluisti, ut eas adhuc dum relegens lætus exultem. Collabantem animum, quod candidè præ me fero, his ipsis sæpius ad majora adspirare jussisti, sæpissime vero, errantem in viam regiam filo quasi ariadneo deduxisti, methodum genuinam studiorum ante oculos ponens. Ἀλλ' ἐκ τῶν ὀνυχῶν τὸν λέοντα. Neque tamen hic benevolentia Tuæ in me finis fuit. Enim vero studiis meis vix coronide adornatis, in mandatis mihi dedisti, ut itineri finem imponam, spe certissimâ fre-

fretus, Te quæcunque Practica Tua, quorum
magnam partem jam mihi vendico, mecum
benevolé communicaturum fore. Proin quod
& esse, & bene esse Tibi debeam, hypsæâ cæ-
cior essem, si non viderem. Quamobrem à
multo jam tempore in id incubui, & eo omni
ope nunquam non annisus sum, ut aliquod
levidenſe quantumvis grati animi in Te exsta-
ret testimonium; sed ipse mea hucusque fru-
stratus sum. Nunc verò ubi specimen aliquod
inaugurale publici juris faciendum fuit, bellis-
simam occasionem nactus isthoc in perpetuam
gratæ mentis tesseram Tibi sacrum facere in a-
nimum induxi. Equidem non sum nescius
vile hocce munusculum chartaceum, quod
Tibi nuncupare haud erubui, munificentia
Tuæ cumulum ne quidem attingere, nedum
exhaurire. Inprimis quum rudi illud penicil-
lo, quod ultro fateor, adumbratum sit, defici-
ente nempe librorum Tuorum suppellectile.
Cæterum fertur Apollo constructâ sibi arâ nul-
lius momenti plumulam à columbâ oblatam
majori in numero habuisse, quam multa mul-
torum eaque splendidissima dona; & referen-
tibus litterarum monumentis magnus quon-

dam Persarum Rex exhibitam sibi manu vel
cujusvis loci aquam fronte haud indignabun-
dâ accepit. Ego pariter molâ falsâ lito, qui
thura non habeo; spem concipiens maximam,
Te, quæ Tua est humanitas, hoc grati animi
τεκμήριον non, ut in se est, fusque deque habitu-
rum, sed æqui bonique consulturum fore.
Accipe Proinde, Ave plurimum venerande,
tenellum hunc ingenioli mei fætum fronte se-
renâ, id est, Tuâ. Consecro Tibi hunc &
cum eo me totum eâ quâ decet animi sub-
missione. Ego vero Numen supremum inter-
ea temporis ardentissimis venerabor precibus
ut Te per annos Nestoreos sospitem seruet, ac
incolumen id quod vover

TUUS

Dabam die 9. Sept. 1719.

Obedientissimus Nepos

RUD. FRID. ÜBELGÜN.

§. I.

Uum ex veterum sententia : Δεί γάρ πρῶτον τῆς φωνῆς σημαίνοντες ἐξετάζειν εἰς τὸ ὁρθῶς διδάσκειν. i. e. primum oportet in vocis significationem inquirere ad recte docendum : ne ἀμεθόδως telam dissertationis pertexere videar, eorum vestigia premere, ac quicquid intimiorem sui pensitationem hoc nomine exigere videtur haud secus atque par est paucis delineatum dare in præsens visum est.

§. II.

Quod ergo ad etymologiam attinet, græcis adfectus noster κίσσα, attice κίττα, aliis vero κίττασις audit; latinis vero nomine picæ & picationis venit. At non unam fovēt sententiam, qui vocis græcæ ἀνάλυσις penitus rimari animum induxêre. Enimvero hanc ipsam & picæ avi, & hederæ quæ κισσὸς & κίττος salutar in acceptis ferunt. Qui primum locum avi vendicant varia rationum momenta in medium producunt. Ita MOSCHION *cap. XXIX.* περὶ γυναικ. παθ. φθωνὴν καὶ πτερὰ ποίκιλα insinuat : Certe constat inter omnes picas subinde varias addiscere voces ac versiculos, quo nomine haud dubie poëtica dicuntur ab Isidoro, Poëtriæ vero à Persio, ut adeo vel ex hac ratione, aut potius à coloris diversitate, quâ tum ratione indivi-
 dum tum speciei sunt conspicuæ à Petron. in satyric. variæ, ab aliis vero picæ quasi pictæ appellentur : ut enim vulgarem mittam, dari picam glandariam, versi
 colo-

colorem , maculis cæruleis distinctam , ruberrimam nemo non novit, nisi in hocce studii genere hospes sit. NICOL. ROCHEUS *libr. de morb. mul. curand. cap. XXIV.* præter picturatam avis varietatem picam istiusmodi morbis nonnunquam corripit adfirmat, quâ etiam opinione imbutus est ÆGINETA *l. i. c. i.* Haud secus ex recentiori ætate FORESTUS *libr. XVIII. obs. VII. Schol. &* & cum eo complures autumant, quod *κίττα* sit dicta, vel à picæ avis varietate, vel quod hæc ipsa subinde hoc malo afficiatur.

§. III.

Tam varii vero auctores varium colorem allegant, quod appetitus in affectu nostro morboſo æque varius sit. Nonnullis *πάμφαγον* est *ὄρνις ἡ κίττα*, uti videre est apud ARISTOPHAN. & PET. JOH. FABRUM *Anat. totius universi p. 336* ubi loci picam vesci omnibus arborum fructibus atque carne adfirmare nullus dubitat; & horum ductu quibusdam altè animo sedet opinio, morbum nostrum picæ denominatione insigniri, quod ibi etiam quæcunque, nullâ discretionis ratione habitâ, appetantur. Tacitus prætereo varietatem volatus atque motus ejusdem avis quam crepant alii. Neque minus in gratiam hujus dogmatis dici posset, quod, sicuti picæ coloris ut plurimum sunt ex albo & nigro variegati, ita haud dissimili ratione appetitus magis feratur in alba pariter atque nigra, in quorum censu sunt, carbones, terra, creta, calx viva, testæ, fistulæ tabacacæ & quæ sunt plura. Aliquod etiam rei momentum adferret, qui perhiberet haud secus picatas talia appetere quæ œconomix animal

mali nulli usui sunt, uti picis in more positum est, ea furto auferre, quemadmodum FABER *l. c.* elegans exemplum adducit, ubi nummum aureum in foramine altissimæ turris occultavit.

§. IV.

Qui vero ἀπὸ τῆ κισσοῦ seu κιστῆ vocis denominationem arcessunt, hic loci diversa diversimode à pica-tis appeti arbitrantur, ut hedera variis rebus *πολυχρηματίως ἢ ποικίλως περιπλέκεται*, quæ sunt verba MOSCHION *l. c.* Quam opinionem albo lapillo notare videtur RODER. à Castro *de morb. mul. l. 3. c. 9.* adserens nomen illi esse ab hederâ, quod, ut hæc variis plantis prout occurrunt se implicet, ita picâ laborantes varia edulia appetant. Neque haud ita longé ab hac sententiâ abest HEURNIUS *libr. de morb. ventric. c. 9.*

§. V.

At vero si unum ex binis hisce dogmatibus necessario amplectendum foret, malle prior quam posteriori calculum adjicere. Convolvulos enim nomine & omine conspicuos & magis & sæpius hederâ nullis non rebus circumvolvi usque oculis usurpare cuivis integrum est. Cur ergo pica non his potius nomen suum debet? sane eâdem ratione κίσσα τῇ κίσῃ natales suos debebit, quum ut varia reconduntur in cista, ita hic diversis impletur cista microcosmica, ventriculus Medicorum filiis dicta. Neque negaverim multis etiam premi difficultatibus etymologiam ab ave petitam.

§. VI.

Quam ob rem crediderim eam reliquis satius de-
B riva-

rivari ἀπὸ τῆς κίτριάς, quæ latinis arbor citria est, quod fructus haud contemnendum in pica suppeditet remedium. Enim vero corticem citri Roder. à Castro *l. c.* dilaudat, syrupum vero & conservam cortic. citri effert cum seminibus saccharo incrustatis FRIDER. HOFFMANNUS *meth. med. l. 1. c. 19. p. 320.* quum contra internus hederæ arboreæ C. B. vel quod eodem redit, hederæ corymbosæ communis Lobel. usus vel rarus, vel nullus sit: herba enim nervoso generi adversatur gummi causticæ, baccæ vero drasticæ indolis sunt, iudice inter alios JOH. SCHRÖDERO *pharmac. med. chym. l. 4. class. 1. p. m. 601.* Neque ullus, quod equidem sciam, in picæ laudes ivit in picâ, nisi quis picæ usum eo nomine præconio efferre velit, quod melancholiæ oppem ferre dicatur, quæ subinde pro causâ morbi nostri venditatur: at & sic primum non semper hic auxilio erit, dein præsentè subjecto melancholico, præsentiora, quibus scatet materiâ medica, in usum vocari possunt. Adeoque vel hoc nomine claudicat, & minoris facienda venit derivatio picæ à pica depromta.

§. VII.

Cui vero magis arridet ex linguâ nostrâ vernacula, illi offero voculam *Quitte* mala cydonea denotantem, ac cum *κίτριάς* apprime convenientem. Fidem illi non minus habere jubet usus Medicus haud spernendus. Enim vero commendat mala cotonea post cibum BONACIOLI *enn. muliebr. c. V.* syrupum vero FRID. HOFFMANNUS *l. c.* panem eorum succo maceratum propinat FORESTUS *l. c.* neque minus conservam laudat

laudat RODER. à Castro *l. c.* ut alios silentii peplo involvam. In quâ opinionum bigâ eo tutius acquiescere quis posset, quod à malis citriis cotonea ex mente Matthiol. non multum differant. Ignoscat hic mihi genius tantorum virorum, qui pace illorum hunc qualemcunque *σπερχασμὸν* adduxi: me enim tenet opinio à Medico medicè non physicè, quod tamen ad unum fere omnes hic fecère, in nomina inquirendum esse, modo munia sua rite obire velit, & quum scopus studii Asclepiadei sit praxis, illuc magis collineare debet vocum *ἐπίσχεψις*.

§. VIII.

Synonymicè *πίττα* latinis pica est. Non quidem me latet, quod purioris latinitatis auctores picam pro morbo accipere dubitent, inter quos cumprimis agmen ducit Vossius *de vit. serm. c. 32.* cui adnumerandus venit Martinus Lexic. philolog. qui picam avem significare quidem; non vero affectionem, nisi quadam græcorum imitatione sine idoneo tamen auctore adferit: visum tamen est vocolam hanc eo sensu retinere, latinâ civitate jam fere donatam, & à SCHREVELIO *Lex. manual. p. 492.* pari ratione translatam. Verbis proinde simus faciles modo conveniamus in re. Ab aliis picatio salutatur. Nonnulli Germanorum vocant *das Gelüsten der schwangeren Weiber* / quæ appellatio procul dubiò ortum deducit à Medicorum quorundam sententiâ, quâ viris malaciam gravidis vero tantum picam tribuunt: potest hæc retineri appellatio, utpote quæ à potiori fieri consuevit, quamvis ego in ea opinione non sim.

Cæterum picam significare avem, quæ germanis nostris sub nominibus, *Elster/ Ugel/ Ugelaster/ Ulgasten/ Ugerst* innotuit jam ex antecedentibus elucescit: Neque picam narium hic intellectam volo, alibi jam tractatam; picam oris tacabacophilis non minus relinquens. Compluribus vero magni nominis Medicis malacia non minus audit, inter quas primas ducunt JOH. HEURNIUS *l. c. Jul. Cæs. CLAUDINUS Empir. ration. p. 238.* JOH. JONSTON. *Syntagm. l. 4. de affect. abdom. & polymath. philolog. l. 2. c. 17. p. 220.* BRUNO *lex. Castell. p. m. 589.* utpote qui ad unum omnes picam cum malaciâ confundunt: verum enim vero juvat in præsens cum Ettmüllero, Langio, Menjotio, Junckero aliisque hos duos adfectus distinguere, ne de unâ fideiâ duos dealbare parietes videar, inprimis quum ex effato consummatorum illorum Medicorum differant ratione objecti, modi, atque etiam ex parte subjecti; iis namque malacia magis appetitus est impossibile, pica vero absurdorum; in malaciâ appetentia mirandum in modum ita aucta est, ut nisi voti sui compotes fiant, tristitiam summam præ se ferant, in lacrymas effundantur, lipothymia ac syncope haud raro proventu inde originem ducant, & quod mirandum vel potius miserandum tenellum foetus corpusculum stigmate rei desideratæ notetur.

§. X.

Nucleum esse qui vult corticem frangere oportet, quod quum in præcedentibus factum sit ad ipsam definitionem me accingo. Est vero *πίττα* seu pica appe-

petitus depravatus, ubi is ipse fertur in cibos prorsus absurdos ab ideali phantasiæ debilitate, ac corruptione dependens. Visâ differentiâ inter malaciam atque picam neminem in admirationem rapiet descriptio per appetitum rerum absurdarum, quæ mihi communis est cum Ill. WEDELIO Præceptore meo multo nomine colendo *Pathol. Dogmat. Sect. 3. c. 2. p. 466.* THEOD. ZVvingero *Theatr. Prax. Med p. 387.* STEPHAN. BLACKARDO *Lex. Med p. m. 75* quamvis me non fugiat MOSCHIONI esse *l. c.* appetitionem inconsueti cibi. Dein cibos allegavi, ut distinguatur à siti depravatâ admodum rarâ ex sententiâ WEDEL. *l. c.* quæ si datur, meâ equidem sententiâ, ut plurimum malacia dicenda venit.

§. XI.

Ut vero altius provehar in altum ipsum nunc subjectum recto iudicii oculo spectare atque ponderare operæ pretium erit. Illud vero hic loci in universale, ac speciale dispescendum venit. Classem subjecti universalis sibi vendicat uterque sexus, magis tamen fœmininus, & in illo autem, & in hoc quævis ætas, cum primis vero graviditatis tempus. Possem isthæc compluribus exemplis illustrata dare, si rei necessitas id postularet, vel plagellarum angustia permitteret; unam ergo tantum alteramve observationem hanc in rem in scenam producere animus est. Viros rarius, gravius tamen subinde fœminis affici memoriæ prodidit KOZACK *tract. Med. de sale p. m. 65.* inter illos autem præcipue accusat melancholicos RODER. A CASTRO *l. c.* Hac de re legere licet SCHEN-

RIUM, qui *Observ. Med. rar. libr. 3.* refert de Rustico, qui frustra collisarum ollarum usque secum gessit, & non minori appetitu comedit quam panem bis coctum. Qui etiam arenam à plurimis annis magnâ cum lætitiâ ædituum edisse testatum reliquit. Neque tamen hoc præposterum desiderii tormentum tantum masculos provectæ ætatis affligit, sed in ipsis etiam pueris non nunquam videre est. Tale cum republicâ Medicâ communicavit exemplum, ut alia in Eph. nat. Curios. Dec. 2. ann. 8. obs. 234. conspicienda omittam, HAGENDORNIUS *observ. rar. cent. 3. histor. 95.* ubi puer primis ætatis annis nihil magis in deliciis habuit, quam sordium esum ac usum ex equorum strigillatione propullulantium.

§. XII.

Prodeant nunc in conspectum virgines, quibus hæc tyrannis sæpe numero, maxime vero appetente mensium purpurâ imperat: ita puellam duodecim annos natam pelles argenteas juxta atque aureas ingurgitasse testis est PANAROL. *observ. 38. Pentec. 3.* Tenellæ tamen ætatis puellas non minus quandoque huic malo esse obnoxias vel SCHENKII *observatio l. c.* evincit, quâ testatum fecit, puellam quatuor annorum proprios crines evulsisse, ac avidissime devorasse. Non possum, quin hic commemorem virginem apud BORRELL. *histor. & observ. Med. Phys. Cent. 4. obs. 2.* ipsa stercora humana (horresco referens) exiccata, ac in pulverem redacta tanquam tragemata comedisse, latrinarum crustas chartæ involutas secum ferens. Demiranda quidem etiam, magis tamen toleranda venit

Filia

Filia Pannificis apud HAGENDORNIUM *l. c.* quæ quas-
cunque sordes in Platea collegit, ac avido ore inges-
sit. Maritatae exemplum inter reliquos nobis præbet
HOFFMANNUS *apol. pro galen. l. 3. c. 59.* ubi muliercula
nunquam non devoravit cretam, sive prægnans fuit,
sive non. Caput vero observationum copiâ extollunt
uterum gerentes. Sic THEOPH BIERLINGIUS *Med.
theoret. Pract. p. 603.* gravidam adducit, quæ in dies
magna cum aviditate bonam partem de quadratâ pa-
rietis parte ingessit, donec tota consumpta fuerit.
SCHENKIUS quandam refert filia devorasse prius com-
masticata. Apud Forestum quædam Picem navalem de-
glutivit. Pluribus recensendis supersedeo ne actum
agere, & iliada post Homerum scribere præter neces-
sitatem videar.

§. XIII.

Viso subjecto universali transitum ad particulare
facio, quod denuo discescere liceat in primarium & se-
cundarium. Hanc autem distinctionem non sola ra-
tio sibi relicta peperit, sed ipsa rei necessitas. Prima-
rium est cerebrum, tanquam phantasiæ sedes; id
quod pro parte affecta jam declaravit DOLÆUS *encycl.
med. Dogm. l. V. de morb. mul. cap. 167. p. m. 514.* Secunda-
rium vero solemnius est primo ventriculus, dein ute-
rus, rarius hypochondria, nares lingua & reliqua et-
iam fortean latiori sensu, sensuum externorum orga-
na. Ventriculus apud veteres, tanquam pars affe-
cta fere unica, male audit. Verum si rem recta ra-
tionis lance trutinare fas est, neque dicta organa ex-
cludenda veniunt. Misso enim utero in causis intimi-

us pervestigando , notum est hypochondriacos magis è virorum censu hoc morbo laborare. Nares subinde partem adfectam esse declarat observatio Salmuthi, qua quædam foetore veterum librorum delectata est, & quæ huic de odore fæcum alvinarum affinis est, sub causis recensenda. Papillulas nerveas in lingua vitiatas jam accusavit Fracassatus ep. de lingua cui subscribere videtur sapor ingratorum gratissimus. Exasciatam vero probationem suppeditabunt exempla in causis & alibi referenda.

§. XIV.

Aureum dictum TRALLIANI est *l. 9. c. 1.* ubi inter-
 notationem rectæ curationis fundamentum pronuntiat:
 ordinis proinde ratione habita ad signa diagnostica
 haud invitus transitum facio. Scilicet optimum om-
 nemque dubitationem eludens signum sincera, con-
 grua, ac sufficiens ægri vel ægræ confessio est ac enar-
 ratio: Sed vero virgines, & qui ex sexu masculino
 timore ac rubore virgineo verius rustico suffundun-
 tur, subinde malum alto silentio premere solent, me-
 tuentes increpationem, affectuum occultatorum de-
 ductionem in apricum, ac medelam morbi, ob cibos
 tantopere à se expetitos. Hic loci alia via inceden-
 dum est: quævis enim obvia tum visus acie perstrin-
 genda, intimiorique pensitatione rimanda esse, ne-
 mo nisi sensu communi destitutus; inficias ibit. Fa-
 cies proinde effato Hippocratico coloris pravitatem
 diuturnam tum temporis visui sæpe numero exhibet.
 Quum imminet languore & ciborum salubrium fasti-
 d. o tragoediam tractu temporis insequenturam ante
 oculos

oculos ponere consuevit. Præsentem vero picam, positis prioribus, extra omnem ferè dubitationis aleam collocant, adsidua salivalis lymphæ, seu menstrui universalis microcosmici ac sputi eliminatio, sensus morificationis atque anxietatis potissimum circa orificium ventriculi sinistrum se exerens, nausea majori gradu divexans, corporis extenuatio, & qui haud ita raro in conspectum prodit, vomitus; id quod uno ore ac unanimi consensu adfirmant tres practitorum ocelli FRANC. JOEL. *Prax. l. 4. sect. 2.* RODER. à CASTRO *l. c.* & FORESTUS *l. c. schol.*

§. XV.

Neque tamen cuiquam auctor atque suasor sum, ut credat, hæc signa eodem gradu, duratione, ac copiâ semper adesse; mox enim plura, mox pauciora, nunc majori, nunc minori intensione se & mentis, & corporis oculis sistunt, prout nempe diversitatem ætatis, sexus, causæ morbificæ, ac idiosyncrasia deprehendere est: Conceptam vero de pica opinionem firmabit, atque confirmabit debilitas judicii, à Medico facili negotio exploranda; ea enim subjecta, quibus mentis phasēs magis in decremento, quam incremento sunt, huic malo præ aliis obnoxia esse palam est. Vomitus signa causæ suppeditat, ac eo ipso magnum Medenti utilitatis fructum præbet: ea vero ex facili depromi possunt ex colore, consistentia, atque ex parte etiam odore illius quod vomitione rejectum est, quæstione adsumptorum non insuper habitâ.

§. XVI.

Progressum jam facio ad causas, ubi tot sententia

tiæ ac sensus sunt, quot auctores atque capita. Quo vero melius ex fluctuante hoc dissentientium pelago emergam, è re erit primum aliquot opinionum divortia litteris mandare, dein observationes eorum subnectere, qui cum naturâ cohabitare, quam solâ ratione maluêre. Denique sensa animi mei, haud secus atque par est, proponam, præmisso judicio, breviori tamen, de dogmatum adductorum diversitate.

§. XVII.

Primus ordine locus veterum solertiæ tribuendus venit. Neque hos tamen unâ sententiâ imbutos videas. Enim vero nonnulli occultas qualitates solo effectu cognoscendas in auxilium vocant. HIPPOCRATES in *Coac.* sanguinis φθόρον accusat. Hermeticis à priscis jam temporibus ens imaginationis, vel cum Paracelso furor uteri singulari ratione irritatus in causâ fuit. Quibusdam cum NICOL. ROCHEO, & RODER. a CASTRO peccat humor pravus, vel excrementum quoddam, quibus oris ventriculi tunicæ sunt imbutæ, pro cuius varietate varia appeti sibi imaginantur, à quibus non usque adeo recedit PETRÆUS *Dissert. Harmon.* 25. utpote qui, vitiosum excrementum peculiari substantiæ proprietate os ventriculi infestans allegat: Haud dubie tamen illa humorum pomæria priscis Medicis angustiora visa sunt, quam ut eorum cancellis tota causarum cohors commodè includi posset: alii enim cum LUDOV. MERCATO *mul. affect.* l. 3. c. 10. p. 684. ipsum halitum seu flatum venditant, alii alia, quibus recensendis jure meritissimo supersedeo, ac me potius ad recentiorum placita converto,

§. XVIII.

§. XVIII.

Hi vero non minus dissertationis ferram, immane quantum! inter se reciprocant: Helmontianistamen eadem cum Paracelso mens est; non vero æque cum Willisio, qui Picam deducit à sordibus per uterum excludi solitis, jam vero in gravidatione retentis, ac cum humore fermentali commixtis, quæ, quod primatum obtineant copiâ, irritationem talem illi faciunt, ut vehemens sui similis desiderium oboritur. Depravatum ventriculi fermentum æque incusant THEOPH. BIERLINGIUS *l. c.* ac STEPH. BLANCARDUS *Lex. Med. p. m. 75.* quorum prior illud pro causa immediata habet. Ex Silvii sententia, picam ortum suum debere, bili atque succo E₂creatico vitiatis, nemo mirabitur, qui cognitum ac exploratum habet, eum ferè universam rem Medicam ad horum humorum bigam detorsisse; subnectit tamen haud ineptè firmam persuasionem, alimenti appetiti usum fore gratissimum *Prax. Med l 3. c. 6.* ILL. WEDELIUS *Pathol. Med. Dogm. Sect. 3. c. 2* & *theorem. Med. Part. 2. Sect. 3.* ἀφαισίων διαβολας & fermentum adulteratum sequi contendit. Plura dogmata in testimonium citare nihil attinet.

§. XIX.

Oportunum nunc est, ut ex observationibus circa picam adornatis paucas proferam. Primo vero nemo non adfirmabit picæ præ virili, magis esse subiectum sexum fæmininum, confer. DOLÆUS *l. c. p. 516.* ex iis vero præ aliis gravidas, quod edocet observationum multitudo, quarum unam alteramve jam §. XII adduxi; id quod etiam D. AVUS in litteris ad me

exaratis propriâ experientiâ edoctus afferit, ubi simul mentionem facit duarum virginum à se curatarum, cretam, ac calcem arenâ mixtam largâ manu avidè comedentium (2) tum uterum ferentes, tum aliæ, quæ adfectu nostro corripuntur, vel molliusculè sunt educatæ vid. LANGIUS *Prax. Med. c. 2. p. 7.* vel capitosæ seu cerebrosæ, iudice eodem *Disput. 41. p. 547.* vel lascivi animi deprehenduntur, cui classi accenferi meretur ex parte illa, quæ dicente LANGIO *l. 2 p. 12.* pedes nudatos præeuntis viri dentibus apprehendit; vel denique debilioris sunt iudicii, cui subscribit inter alios Exc. WEDEL. *l. c.* Ego complures vidi, mentione hujus morbi injecta, in risum effusas, quas cætera in hac animæ facultate aliis palmam præripere etiam comperi. (3) Chlorosi, seu morbo virgineo correptis, familiaris morbus est ex mente LUDOV. MERCATI *l. c.* (4) Neque minus cachexia, & mensium suppressione laborantibus, quod commemorant FORESTUS *l. c.* ac HIERON. REUSNERUS *in obs.* à WELSCHIO *edit. obs. 69. p. 40* (5) Epilepticas ac verminosas haud raro affligit, neque minus scandalo illo Medicorum, febre quartana decumbentes, quod videre est in Excell. JUNCKERI Patroni atque amici æstumatissimi *Med. theor. Pract. tab. 93. p. 604.* (6) Conjugium picam sustulisse observatum est, vid. SCHENCKIUS *l. c. p. m. 350.* (7) Subjecta melancholica secundum RODER. a CASTRO *l. c.* nonnunquam afficit. (8) Præ aliis appetunt ficciora, atque terrea. Sic argillam devoravit fæmina cachectica apud Reusnerum: cretam prægnans, citante Foresto, ac Hoffmanno: frustra collisarum ollarum Rusticus referente SCHEN-

SCHENKIO *l. c.* calcem vivam pugni magnitudine, nar-
 rante FERNELIO *l. 6. c. 3. pathol.* Quædam limaturam
 martis, alia vero plumbum recensente DOLÆO *l. c.* Cal-
 cem de parietibus, terramque fornacum apud HOR-
 STIUM *obs. med. tom. I. L. 4. obs. V.* Laterum fragmenta
 teste RODERIC. a FONSECA *consult. med. Tom. 2. 23.* Ne
 plura exempla laudem. de gypso, testis, carbonibus,
 & pannis attritis, quorum singula commemorari pos-
 sent. (9) Appetitus hic depravatus nonnunquam etiam
 versatur circa nullos cibos. Ita JOH. RUDOLPH. CAME-
 RARIUS *memor. medic. Cent. 2. part. 32.* refert de uxore
 Professoris Tubingensis ex foro cum ovis redeunte,
 quæ Musæum ingressa suspiria ex imo pectore ducens,
 quæsitâ, se desiderio teneri, inquit, hæc ova ex or-
 dine in faciem suam projiciendi; id quod maritus a-
 more ductus eam exequi passus est linteo prætenso.
 Alia Anglicana ventum ore excepit hiantē è follibus
 inversis propria manu motis, qua de re nos certio-
 res reddunt act. philosoph. anglican. ann. 1667. Mens.
 Novembr. Compertum habeo exemplum, ubi pri-
 mæ notæ matrona curru vehens, fæcibus alvi sterco-
 rariis forte fortuna ab equis calcatis, illarum odore
 illecta, illos sisti jussit, moras ibi dein per aliquod
 temporis intervallum nectens. Relicto stercore hu-
 mano §. XII. jam commemorato, notari (10) mere-
 tur, quasdam ab ipsa carne humana cibum petiisse,
 quale specimen posteritate reliquit MARCELL. DONA-
 TUS *l. 4. c. 1. histor.* de Elisabethâ quâdam, quæ pue-
 ros blanditiis suis alliciens, atque in domum intro-
 ducens necavit, atque sale conditos servavit, eosque

in usum cibarium traxit ; verum ultimo à fele manum subripiente detecta , rotæ atque ignis tormento malitiæ suæ pœnas dedit.

§. XX.

Si hisce observationibus , tanquam Lydio lapide, quis utatur , facile ei innotescet, quid distent æra lupinis, & utrum jam recensitæ priscorum pariter atque modernorum de picæ causâ sententiæ cum veritate quadrent, an non ? Occultas qualitates asylum esse ignorantia, omnes ferè litterarum flumine inundati, hac tempestate profitentur. Furorem uteri falsitatis arguit pica in viris, pueris, atque ætatis tenerrimæ puellis observata *vid. p. 13. §. XI. & p. 14. §. XII.* Qui sola excrementa os ventriculi infestantia crepant, eos erroris insimulant ea, quæ de capitis, molliter educatis, ac minori judicio præditis, præter alia, sectione præcedenti allata sunt : quibus etiam Willisii dogma infringitur. Adde, quod excremento similes res ob specificam irritationem atque vellicationem usque non desideretur : quis enim sibi finget sordes ex carne humana in ventriculo ante ejus esum, per consequens ergo aut mulieri ex Marcell. Donato citatæ fuit in cibum apposita talis caro, quod tamen omnem fidem superat, aut viri hujus laude sua cætera non defraudandi hypothesis falsitatis arguenda est. Quæ est similitudo inter excrementa ab utero regurgitantia, & projectionem ovorum in os mariti, ventum ore exceptum, ac odorem fimi equini ? Halitus veterum mentis fictioni, quam rationi ac experientiæ magis affines sunt ; quis enim eorum existentiam, fiendi ac affi-

afficiendi modum , hic demonstrationum energia exhauriet? Mitto reliqua, facili negotio ab eo diluenda, qui monstratâ observationum cynosurâ utitur.

§. XXI.

Quod ad me attinet ILL. WEDELII sententiæ, reliquis ferè fusque deque habitis, lubens ex parte subscribo, qui ipse phantasiæ debilitatem ac corruptionem in definitione in medium produxi. Dogma hoc veritati esse consentaneum, fæminæ testes sunt, quæ hoc adfectu sæpius quam viri corripiuntur, quod iudicio ut plurimum minori, quam sexus masculinus, gaudeant. Loquuntur id non minus, vel suo exemplo, quæ molliusculè juniores habitæ, capitosæ, & lascivioris indolis sunt. Eidem etiam faciunt, temperamentum melancholicum, projectio ovorum in os alius, haustus aeris è follibus, odor ingratae cloacæ gratissimus, esus stercoreis humani, & reliqua; *conf. Sect. XIX thesist. 2. 7. 9. 11. & §. XII.*

§. XXII.

Phantasiæ hujus depravatæ originem, ut ad ipsum fontem digitum intendam, Evæ, proh dolor! debemus, quæ res ex mandato non comedendas concupiscens, ac ingerens, prima, malaciâ quasi pomorum, laboravit. Adamus ejus desiderio morem gerens ob idem delictum commissum eodem malo se; ambo vero totum genus humanum, illi obnoxium reddidère. Forte etiam appetitus hic depravatus sexui sequiori in pœnam frequentior est, quum Eva primo illi indulserit. Facilis jam à dispositione, quam ab appetentia heterogeneâ ad unum omnes à primis paren-

rentibus habemus, ad ipsum habitum est transitus. Ille vero hâc tempestate in actum deducitur, vel à simplici phantasiæ ludibundæ intensiōe, ac persuasiōe gratum fore objectum, quale exemplum jam olim suggessit Eva, neque minus fœmina, cui odor corii fuit gratissimus apud Borellum, & quæ ex ordine ferè de aeris pica, odore fœcum alvinarum ac aliis in præcedentibus prolata sunt: Vel à quadam causa remotiori, in corporis nostri machinâ delitescēte, provocatur, in cujus censu est melancholia §. XIX. thes. 7. chlorosis thes. 3. l. c. cachexia ac mensium suppressio thes. 4. l. c. epilepsia, vermes, quartana thes. 5. l. c. sæpius vero acidum, neque minus bilis, id quod edocet siccorum magis ac terreorum appetitus, quam aliorum, utpote quæ natura tanquam remedia ut plurimum desiderat; hæc enim acido absorbendo, bili vero infringendo apta nata sunt.

§. XXIII.

Non vacat in præsens rationes harum causarum, & quâ ratione talem producant effectum in apricum deducere. Sufficiat vel tribus verbis dixisse, certos motus in corpore, lege commercii arctissimi, quod animam inter atque illud intercedit, certas in ea producere perceptiones: ii vero motus quum hic ob varietatem causarum varii sint, variam appetitus ideam phantasiæ nostræ non possunt non imprimere. Verum enim vero majoris utilitatis res erit mentionem causæ injicere, quam recentiores silentio involvisse video, seminis scilicet seu liquoris seminalis. A partibus inquietissimæ hujus materiæ stat conjugium
quo

quo interveniente pica sublata legitur §. XIX. *thes. 6*
 Dein mulierum, quæ præ viris & majori & frequen-
 tiori veneris æstro urgentur, sæpe numero occurrens
 exemplum *vid. thes. 1. l. c.* Tertiò chlorosis, *vid. thes. 3.*
l. c. quâ puellæ in pubertate affliguntur, vel paulo post
 nisi viro nupserint, cujus remedium non minus est
 cohabitatio cum viro, judice sene nostro de *morb. vir-*
gin. cui adstipulatur JOH. LANGIUS *epist. Med. p. m.*
 77. Quartò juvantia. Enim vero, ea quæ alias semi-
 nis orgasmo obicem ponunt, sæpiusculè Picam curas-
 se in confesso est. Ita Venerandus Dn. Avus cydo-
 niorum vinum cum menthæ crispæ spiritu non parum
 sæpe contulisse narrat. Cotonea nullum dubitationi
 relinquunt locum: mentham vero seminis turgescen-
 tiæ mederi fusius deduxit LANGIUS *Miscell. super dicto:*
 mentham in bello nec serito, nec metito.

§. XXIV.

Presso pede Prognosin jam prosequi leges Differ-
 tationis jubent. Constans vero hic edocuit observa-
 tio, rarius paulo noxam quandam in subiecta Picâ la-
 borantia redundasse; nisi fortasse liberius, & per lon-
 gius temporis spatium appetitui suo indulserint: ob
 vitium namque quantitatis, utpote qualitatis pejus,
 ventriculus mole ingestorum, plerumque simul gra-
 viorum tensus, non potest non in atoniam malæ notæ
 incurrere; liquor vero gastricus durioribus fractus
 atque saturatus, blandum illum irritationis sensum in
 fibrillulas nerveas vix exerere, atque ita appetentiam
 producere potest. Ex chylo ab adsumtis fæculento,
 & minus ob tonum debilem, ac solventis liquidi ineffi-

caciam elaborato, non alius quam sanguis vappescens, spiritibus destitutus, ac spissus provenire potest; vitia enim concoctionis primæ, secundum axioma medicum, nequeunt corrigi in posteriori. Hic sanguis spissitudine peccans tardiori gressu per systema arterioso venosum fertur, & quum hæc crassities sit maritata, ac in gremio suo quasi gerat portiunculas graviores, quæ edulia non raro Picâ affectis arrident, quemadmodum id jam semel atque iterum monitum est, tonus atque robur vasorum arteriosorum, haud secus atque prius ventriculi, imminuitur; cum primis vero delicata lymphaticorum structura, ex tunica simplici ac diaphanâ constans, à gravibus hisce vel tenditur, vel plane malo omine rupturam patitur. Hæc procul dubio causa est, quod JOH. JONSTON *Syntag. l. 4. c. 14.* curationem festinandam esse jubeat, ne cachexia atque hydrops accerseantur; quarum proventui velificat, suppositis prioribus, motus sanguinis circulatorius ob vappescentiam, partium agiliorum absentiam, & contractilitatem vasorum inertem lento gradu procedens, ac ad organa se- & excretoria appellens, ex quo fit, ut partes serosæ, quæ ordinariò ita è corporis œconomiâ proscribuntur, in massâ humorum retineantur, quæ vasa, in primis vero lymphatica particulis suis lubricis, flexilibus, lævibus atque anguilliformibus, subeuntes ea relaxant, copiâ extendunt, recrementis vero Salino-Sulphureis rodunt, ut tandem vel rupturam minentur, vel actualis procedat, & cum illâ hydrops.

§. XXV.

Interim cachexia illa, & hydrops frequentioris observationis est, in subjectis spongioso habitu simul præditis, quam in iis qui teneriore structurâ gaudent; in his enim atrophiam, hæcticam, ac marasimum sæpius adnotavit Practicorum diligentia. Ita apud SCHENKIUM puella quatuor annorum, jam §. XII. in testimonium citata, ultimo in tussim vehementem ac ἀστροφίαν totius corporis incidit, à qua difficulter liberari potuit. Aliis ex aliâ vel simili ratione aliâ damna intulit. Exemplo esse potest puer octavum annum agens, ac capillos & cretam parietum comedere consuetus, qui in calcem incidens ac largâ manu ingrens, in varia prolapsus est symptomata, ex quibus tandem diem obiit supremum, ceu id legere est in Amat. LUSITANI *cent. 3. curat. 91.* Neque minus huius rei testimonium præbet himula, cretæ, luti, atque carbonum usu delectata, in febrem, diarrhæam ac atrophiam incidens, & tandem vitam cum morte commutans *vid. Ephem. N. C. Dec. 2. observ. 70. ann. 7.* Humore acriore copiosius ventriculum infestante, cardialgiam, lipothymiam, quid? quod syncopen sequi, auctor est DOLÆUS *l. c.*

§. XXVI.

In gravidis scenam agitare, atque ludere occipit circa quadragesimum à conceptione diem secundum Ætium; si vero Primerosius audiendus est post vigesimum vel trigesimum: eamque claudere consuevit mense ab ingravidatione quarto: affirmantibus hoc ipsum HEURNIO, RIVERIO, FORESTO, atque NICOL.

ROCHEO. In diversa hic abire videtur AMBROS. PARÆUS *libr. de hom. gener. c. 5.* cui nonnunquam ad ipsum usque partum durat, & ὁμόψηφον habet Moschionem, dum infit: ἐνίοτε ἕως εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἐπιμένει. Facilis est conciliatio, si dixeris, prius frequentius, atque ordinariè, posterius rarius atque extraordinariè obtinere. Quod ad causam attinet, cur circa diem quadragessimum ut plurimum incipiat, ac mense quarto desinat, illam plerique, veterum vestigia sequuti, v. g. NICOL. ROCHEI, PARÆI aliorumque, rejiciunt in incrementum fætus, vomitum, atque fastidium. Scilicet primis mensibus fætus paucò alimento indiget, atque hinc facilis est, humorum excrementitiorum ad ventriculum regurgitatio; qui vero eodem incremente maximam partem absumentur: Dein vomitu jam præsens causa morbifica ex œconomiâ animali successu temporis proscribitur. Denique per fastidium principio vitali interno ansa præbetur, ea quæ sibi ruinam minari videntur, vel subigendi, vel per organa colatoria publica eliminandi, utpote quod adsumtorum mole tum non adeo obrutum, corpori suo vacare potest.

§. XXVII.

Gravidarum valetudo præ cæteris in hoc morbo melius se habet; modo ipsis non denegetur res expectata; tum enim tristitia ac anxietas præcordialis incrementa capiunt, & cereum fætus corpusculum stigmate facile notatur. Cæterum spes recuperandæ sanitatis haud infima adfulget, quum animus absurda horrere, & ventriculus laudabilia sensim appetere occipit.

Puel-

Puellas ante annos pubertatis picâ afflictas, insequens mensium fluxus communiter pristinae valetudini restituit; id quod majorem difficultatem involvit, ubi illæ ipsæ debitum hoc purpureum jam aliquoties naturæ persolvère, aut inordinato fluxu persolvunt: recensente *Exc. JUNKERO l. c.* Illud etiam scire interest, eo peiori in loco affectarum res esse, quo magis à consuetis, atque naturalibus cibis, edulia differunt, in quæ appetitus earum fertur, & contra.

§. XXVIII.

Visâ theoriâ, ad ipsam therapiam properare, & ordo, & consuetudo monent. Heic manus medica ante omnia ipsi Phantasiæ adhibenda foret, si medicamini vis inesset atque energia immediate efficiam suam in illam exerendi: arte ergo suppleri debet, quod natura negavit; id quod primum fiet, isthanc quasi exaltando, muniendo, atque corroborando, persuasionibus à Medico ac amicis, increpationibus verò à Parentibus vel Dominis in auxilium vocatis. Gravidis noxa & iis, & fœtui inde imminens, aliis alia, ex Prognosi & individuali ad morbos propensione hausta, ob oculos poni possunt. Neque suo usu carere crediderim, si debilitatis judicii sobria mentio fiat, ut ignominia impatientes eo magis absurda edulia odio prosequi adlaborent. Isthæc maximæ utilitatis esse vel Domin. PANAROLI *observ. 38. Pent. 5. evincit*, qui se puellam duodecim annorum solis blandis narratiunculis restituisse testatur. Sub hac fermocinationis continuatione è re erit spiritus animales, ut plurimum hic cum sanguine torpidiores, atque hinc ob lentum pro-

gressum ideas communicatas diutius adservantes, spirituosus exsuscitare, ut hæ ipsæ tum ob motum celeriores, tum vigorem ac prædominium aliarum portiuncularum eo citius deleantur. Atque hæc fortasse inter alia causa est, quod ÆGINETA usum vini vetusti, ac odorati dilaudet: SILVIUS tincturam cinamomi cum spiritu vini rectificato paratam commendat atque salia volatilia: FRANC. JOEL Vinum Rhenanum atque Malvaticum laudibus efferat. Si appetitus hic absurdorum simul mirum in modum auctus est, Walæi consilium opium propinantis in usum trahi potest. His ita peractis, causis remotioribus, si adsunt, medela facienda venit, quo penitus tollatur omne, quod motus illos anomalos excitare potest; id quod fiet ope subsidiorum, quæ nobis subministrat Pharmacia, chirurgia ac Diætetica.

§. XXIX.

Fons pharmaceuticus primum suppeditat vomitoria, non nisi cum cautelis concedenda. In prægnantibus detur lenius substituto stomachico, v. g. aquâ cinamomi ex mente JONSTON. *Syntagm. l. c.* vel panis tostæ buccella macerata in succo cydoniorum, vel granatorum, jubente FRANC. JOELE *l. c.* Jusculum tepidum atque pingue, & motus lenior vomitionem leniorem, meliorem, ac citiorem procurabunt. Neque tamen hoc ipsum, tanquam heroicum remedium, indiscriminatim propinandum venit, sed tum demum ubi minera morbifica ejusque fomes in ventriculo hæret, præsentem temperamento cholericum vel bilioso, non melancholico, magis in sexu masculino quam

quam sequiori, cū virium vigore, quam debilitate, & sic in cæteris. Quod ad purgantia attinet, cum iis subtimide nos gerere in minoribus fætibus jubet Cōs noster *Sect. 4. Aph. 1.* cauti ergo simus hoc in malo, dum ille increfcit, ut plurimum cessante. In usum vocentur leniora, quæ commendante ZVvingero, observante vero Foresto & Joele non nunquam picam tollunt. Ex his vero pulverem jalappæ in morem Sim. Pauli aquæ cinamomi infusam laudarem. Pilulæ de succino Cratonis in fæminis omnibus aliis palmam reddunt dubiam. Bile peccante, ac in primis viis stabulante Electuar. Cholagog. SILVII vel simile pharmacō exhiberi potest, ubi vero acidum hostile sedem ibi fixit, iis præmittenda veniunt absorbentia. Martialia aliave: dein laxantia peritè substituenda sunt, quibus acidum, experimento SILVIANO, non prius nisi terreis aliisque fractum auscultat; neque tamen usus præcipitantium nimius sit, ne inde anorexia, cachexia, dispnœa & complura alia mala, tanquam ex equo Trajano, originem ducant. Præsente melancholiâ, chlorosi, cachexiâ, mensium suppressione, epilepsiâ, vermibus, aut quartanâ, vel lenioribus hisce purgantibus specifica illis affectibus dicata simul commiscenda, vel seorsim propinanda sunt, quorum catalogum brevitatis studiosus in præsens texere supersedeo. Chirurgia Venæ sectionem sistit, quam parcâ manu, & sæpe adornatam laudat RIVERIUS, ac in ipsis gravidis & puellis institui jubet Walæus: cautè tamen & cum hac mercandum est in senibus, pituitosis, debilibus atque aliis. In virginibus chlorosi, vel mensium suppressione

sione laborantibus in malleolo secus ac in gravidis fieri debet. Tum ad ea progressus fiat, quæ seorsim tanquam singularia decantat solers Practicorum observatio. Ita teste Ludov. Bonacioli polypodium ficatum efficacissimum est. HORATIUS AUGENIUS pulverem seminis ammeos quatuor diebus successive datum, aut liberare à malo ait, vel saltem inde, affectas melius se habere. Ab omnibus ferè laudibus effertur aqua foliorum vitis Mense Majo destillata, conf. inter alios DAV. HERLICIUS *cur. grav. c. 16.* & JONSTON. *l. c.* quam etiam cum anetho datam reliquis prævaluisse D. AVUS fidem fecit expertus. Huc referri merentur, quæ de malis citriis §. VI. de cotoneis autem §. VII. prolata sunt, quæ simul ventriculi atoniæ prospiciunt. Victus regimen sit temperatum; temperantia enim iudice PANAROLO optimum est remedium. Pulmentum ex amylo confectum multorum commendatione instar omnium est. Uvam crispam, seu grossulariam spinosam silvestrem BAUH. mediæ ætatis cum SEBIZIO dilaudat S PAULLI Q. B. CLASS. 2 p. m. 187. neque minus glandium terrestrium usum *l. c. class. tert. p. m. 358.* Vocis usus sit frequens, vel lectioni deditæ sint, ut animus cogitationibus absurdis non adeo indulgere valeat.

T A N T U M!

